DRUMUL SPRE CASĂ

ADRIAN CHIFU

Bătrînul domn luă ceasul, agăţat de un lănţişor, şi cu mişcări încete trase micul mecanism exact în momentul cînd acesta arăta ora şase dimineaţa. Nici un minut mai devreme sau mai tîrziu. Şi, imediat după aceea, punînd ceasul în buzunarul stîng de la haină, luă bastonul, acelaşi baston, sprijinit de acelaşi cuier şi, coborînd scările casei, clădite undeva în negura timpului, cu treptele tocite de atîtea coborîri şi urcări matinale, porni cu pas egal spre parcul ce părea că nu se schimbase de sute de ani.

În altă casă, în aceleaşi condiţii, un alt domn, ai cărui ani erau prea mulţi pentru a fi număraţi, pornea, trăgînd după el uriaşul Doberman, atins şi el de bătrîneţe, purtîndu-şi picioarele spre aceeaşi ţintă.

Se întîlniră, ca de obicei, la intrarea în parc. În centrul oraşului, marele ceasornic bătea ora şase şi un sfert.

— Bună dimineaţa, domnule A!

— Bună dimineaţa, domnule M!

— ...Ceva nou?

— ...Ca de obicei: nimic. Dar la dumneavoastră?

— ...La fel...

După care cei doi o porniră la braţ, sprijinindu-se unul de altul, pe aleea pietruită, bătrînul domn A bocănind ritmic cu bastonul, iar celălalt strigîndu-şi în răstimpuri cîinele.

Bărbatul în negru tresări, legă la loc Dobermanul şi începu:

— De fapt... am o noutate.

Celălalt se chinui să-şi amintească ultima dată cînd amicul său se abătu cu bună ştiinţă de la ritual. Nu-şi aminti.

— Am auzit aseară la radio... M se opri indecis.

— Ziceţi, domnule M!

— ...Însă n-am prea înţeles, dar...

— Ziceţi, domnule M!, repetă bătrînul A, agăţîndu-şi bastonul de antebraţ.

— ...Totuşi ceva am priceput...

— Ziceţi, dom...

— Cum să vă explic?... vedeţi dumneavoastră... copacii aceştia... şi băncile... şi aleea... tot ce vedem noi... de fapt nu sînt.

Domnul A îl privi încruntat.

— Adică... sînt... sînt timp... toate... aşa cum se învîrt acele ceasului arătînd ora... aşa şi..., tăcu încurcat, regretînd că pornise să discute un subiect ce îi era total necunoscut.

— Da... încuviinţă celălalt, începînd din nou să bocăne cu vîrful oţelit al bastonului.

Ajunseră la capătul aleii şi o cotiră spre stînga, îndreptîndu-se spre podul peste rîul ale cărui ape păreau a fi mereu aceleaşi.

— A! reluă M. De fapt cred că voiam să spun cu totul altceva...

— Ziceţi, domnule M!

— Savanţii au descoperit că în lume se întîmplă o... un... un fenomen nemaiîntîlnit... o furtună care transformă faţa pămîntului... o furtună...

— Da, aprobă domnul A.

Păşeau deja pe pod.

Mai făcură cîţiva paşi, apoi, într-un gînd, se opriră.

Bătrînul în negru scoase ceasul şi, privindu-l cîteva secunde îl duse, scuturîndu-l, la ureche. Încremeni. Ca un resort, celălalt îi repetă întocmai mişcările.

— Ciudat, s-a oprit ceasul...!

— Şi doar azi-dimineaţă l-am tras...!

Acele ceasurilor arătau şase şi jumătate.

Omul în gri îşi mai fixă cîteva clipe relicva de familie, după care, cu un gest neglijent, o puse într-un buzunar.

— Şi... la ce rămăsesem?

— La furtuna aceea...

— E, da... mi-am şi adus aminte cum îi spune: furtună spaţio-temporală.

— A! făcu domnul T.

— ...aşa au denumit savanţii fenomenul...

— A! repetă celălalt, înfundîndu-şi căciula peste urechi.

Paşii fremătau pe nisipul acoperit cu zăpadă al plajei. Se îndreptau spre mare.

— Bine că măcar nu e vînt, se abătu de la subiect bărbatul în gri.

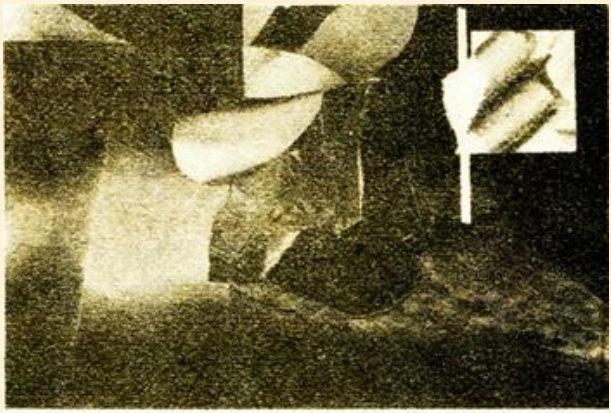

Colaj de TRAIAN ABRUDA

— Dar ninge!, protestă domnul T.

— E... puţin, aşa... şi celălalt întinse palma pe care se aşeză lin un fulg.

— Şi... cum se numea emisiunea?, deveni brusc interesat T.

— Nu ştiu. I-am dat drumul după ce începuse... aproape că se scuză bărbatul, strîngînd mai bine servieta sub braţ. Probabil că era ceva special.

— Şi... parcă tot n-am înţeles mare lucru...

— Nu-i de mirare: nici eu... ba mai mult, nici savanţii ce au descoperit chestia nu erau prea siguri pe ei.

— A!

— Totul, absolut totul, nu-i decît o ipoteză, o simplă ipoteză.

— A!

— Şi nu va fi luată în serios decît atunci cînd savanţii aceia vor aduce în sprijinul ei dovezi...

— A! Şi... tu... ce crezi?... E... adevărat?, se aplecă T spre el, privindu-l curios.

— Eu? Bărbatul zîmbi. Nu ştiu... Nu cred nimic pînă nu văd, apoi roti privirea, de altfel zi şi tu, observi ceva anormal? Ceva... nelalocul lui?

Domnul T simţi că i se încrîncenă spatele, privi speriat în jur.

— Şi, reluă celălalt, să ţi-o spun drept: Nu cred nimic! Totul este o scorneală de-a lor.

— A! aşa e bine... – aprobă, dînd energic din cap T.

Trecuseră cîteva minute bune şi tînărul în blugi îşi deschise umbrela, obligat de ploaia ivită pe nepusă masă. Celălalt se adăposti cum putu mai bine, aplecîndu-se.

În scurt timp praful drumului de ţară se transformă într-un noroi cît se poate de lipicios.

— Parc-am ştiut! chicoti el călare pe rudă.

— Eh! Ai ştiut pe naiba! îl îngînă tărăgănat amicul, silindu-se să evite gropile în drumul bicicletei. Era nou-nouţă şi nici lanţul nu era pus.

— Şi mai ia naibii umbrela aia că nu mai văd nimic! Cu tine la spital ajungem, nu acasă!

— Ba o să te duci tu acolo! Şi nu te mai mişca atîta de parc-ai fi diliu, c-acuşi te dau jos ş-atunci să te văd! Tînărul ud leoarcă începu să pedaleze înverşunat, prin rafalele de ploaie, privind încruntat lungul drumului, în scurt timp ajungînd din urmă un tren.

— Aşa – aşa! Dă-i bătaie! ţipă celălalt arătînd pumnul spre conductorul ce-i privea, clatinînd îngrijorat din cap.

Într un tîrziu, extenuat, biciclistul încetini.

— Ei, şi cum a rămas cu furtuna aia temporală?

— Mai dă-o naibii! Zi mai bine cît e ceasul?

Tînărul E îşi duse reflex mîna la piept, însă amintindu-şi că ceasul se oprise îşi continua mişcarea apucîndu-se spasmodic de ghidon.

Bicieleta se dezechilibră.

— Ce faci, drace? ţipă celalalt încercînd să se redreseze, trecînd în prealabil dintr-o parte într-alta a drumului şl luînd la rînd toate gropile.

— Ce naiba să fac?

Dupa alte cîteva minute ploaia torenţială înceta brusc, Soarele matinal îşi făcu apariţia la orizont, printre nori, scăldînd peisajul de vară într-o lumină înviorătoare:

— Pai să tot fie vreo şase şi jumătate... mai mult nu cred... Şi cînd au prezis ăia c-o să aibă loc fenomenu'? rosti E după ce oprindu-se se dădu jos şi-ţi scutură umbrela.

— Mai lasă-mă cu aiureala aia, de unde vrei să ştiu? Ce, mi-s oracol?

— Dar bunică-ta ce ghiceşte în palmă?

Celălalt lăsă bicicleta jos şi cu o înjurătură se luă după el.

Fugeau, mîncînd pămîntul, de o bună bucată de vreme, ridicînd nori de praf în urma lor, atrăgînd privirile drumeţilor, ce zîmbeau în amintirea unor vremuri trecute sau a suduielilor căruţaşilor şi şoferilor.

Suflînd din greu, copilul se trînti pe jos, la marginea drumului, privind ţintă discul acela roşu ce făcea corp comun cu orizontul.

Celălalt băiat sosi şi el val-vîrtej, lungindu-se în iarba moale.

— Uff, da' ştiu c-am fugit! rosti primul sosit.

— Daaa! Şi cît mai aveeem! Încă de două ori pe-atîta! zise cel de al doilea copil, privind chiorîş în lungul drumului, spre cetatea ce se profila neagră în zare.

— Şi aşa de dimineaţăăă! La şase am plecat de-acasă! Bine că nu m-a văzut maică-mea... că atunci să fi văzut...

Porniră pe drum în sens contrar coloanei din faţa invaziei.

— O să mă bată maică-mea acasă pînă zic imnul Litrei în zece limbi: uite cum arată tenişii, se plînse un băiat, tîrîndu-şi încălţămintea prin praf. Şi-i numa' a treia oară cînd îi iau la joacă.

— Da' sandalele mele? Sînt a cincea pereche într-o lună!! îşi dădu importanţă celălalt şi, pentru a-i dovedi că lui nu-i pasă, izbi cu piciorul o piatră ce ateriză cîţiva metri mai în faţă.

Tăcură.

— Şi cum a rămas cu furtuna aia temporară? reluă băiatul cu tenişi.

— Temporală, bă! Tem-po-ra-lă! Ce eşti aşa greu de cap? îl ciocăni celălalt în tîmplă.

Mergeau inconştienţi, din ce în ce mai repede, pe măsură ce se apropiau de cetate.

— Cică au dat tătarii iama în tîrgu' de pe Dealu' Surdului.

— Astea or fi semnele! chicoti al doilea băiat izbind o nouă piatră.

Pe lîngă ei trecu în trombă un puhoi de călăreţi agitînd în urlete de luptă coase şi săbii.

Ochii băiatului cu tenişi începură să strălucească visători.

— Cînd o să mă fac mare.,.

— Ce-o să faci? Pe tine? Te-am văzut cînd te-ai bătut cu ăla de lîngă croitorie; s-a uitat doar urît la tine şi nu mai erai cale de doi kilometri. Halal!

Mergeau amîndoi pe mijlocul străzii pustii, luminată roşiatic de soare,

O uşa se deschise în stradă, lăsînd să iasă o femeie.

— M-am ars, maică-mea!

— Fricosule! Du-te!

— Unde-ai umblat, împieliţatule, toată dimineaţa? Treci în casă imediat, că acuşi îl chem pe tată-tu să te vadă cum arăţi... îl ameninţă femeia cu palma pe copilul ce o zbughi în casă.

— Salut! îi strigă celalalt din urmă. Ne vedem diseară!

Băiatul cu tenişi ieşi în uşă, privi cîteva clipe soarele şi zise:

— Dacă va mai fi!